

Parohia Mărtisor
Foaie de duminică
Anul IV nr. 12 (167)
22 Martie 2015

Duminica a 4-a din Post
(vindecarea fiului lunatic)
www.parohiamartisor.ro

2015 – Anul omagial al misiunii în parohie și mănăstire

„Și I-a răspuns Lui unul din mulțime: **Învățătorule, am adus la Tine pe fiul meu, care are duh mut. Și oriunde-l apucă, îl aruncă la pământ și face spume la gură și scrășnește din dinți și înțepenește. Și am zis ucenicilor Tăi să-l alunge, dar ei n-au putut. Iar El, răspunzând lor, a zis: O, neam necredincios, până când voi fi cu voi? Până când vă voi răbda pe voi? Aduceți-l la Mine. Și l-au adus la El. Și văzându-L pe Iisus, duhul îndată a zguduit pe copil, și, căzând la pământ, se zvârcolea spumegând. Și l-a întrebat pe tatăl lui: Câtă vreme este de când i-a venit aceasta? Iar el a răspuns: din pruncie. Și de multe ori l-a aruncat și în foc și în apă ca să-l piardă. Dar de poți ceva, ajută-ne, fiindu-Ți milă de noi. Iar Iisus i-a zis: De poți crede, toate sunt cu putință celui ce crede. Și îndată strigând tatăl copilului, a zis cu lacrimi: **Cred, Doamne! Ajută necredinței mele.** Iar Iisus, văzând că mulțimea dă năvală, a certat duhul cel necurat, zicându-i: Duh mut și surd, **Eu îți poruncesc: Ieși din el și să nu mai intri în el!** Și răcnind și zguduindu-l cu putere, duhul a ieșit; iar copilul a rămas ca mort, încât mulți ziceau că a murit. Dar Iisus, apucându-l de mână, l-a ridicat, și el s-a sculat în picioare. Iar după ce a intrat în casă, ucenicii Lui L-au întrebat, de o parte: Pentru ce noi n-am putut să-l izgonim? El le-a zis: **Acest neam de demoni cu nimic nu poate ieși, decât numai cu rugăciune și cu post.** Și, ieșind ei de acolo, străbăteau Galileea, dar El nu voia să știe cineva. Căci învăța pe ucenicii Săi și le spunea că **Fiul Omului se va da în mâinile oamenilor și-L vor ucide, iar după ce-L vor ucide, a treia zi va învia. Ei însă nu înțelegeau cuvântul și se temeau să-L întrebe.** (Marcu 9, 17-32)**

Textul evanghelic de astăzi ne amintește de o celebră spusă a filosofului francez Blaise Pascal. Acesta, precursor al existențialismului, nu ateu, ci profund creștin, pune în gura Mântuitorului care se adresează necredinciosului dornic să creadă, însă neizbutind să-și împlinească dorința, și necutezând a face pasul hotărâtor, un răspuns cu totul neașteptat: **nu M-ai căuta dacă nu M-ai fi găsit!** Să cauți ceea ce ai și găsit! Să însemne căutarea ta, strădania ta, angoasa ta nimic altceva decât dovada inutilității întregii tale frământări - ba și a orbirii tale – de vreme ce L-ai găsit pe Cel căutat! (Dar și ce bucurie: dragma era în buzunar, oaia zisă pierdută nu fusese decât o greșeală de numărătoare!).

Răspuns teribil, paradoxal și tainic, totuși deopotrivă lămuritor și definitiv, punând pentru totdeauna capăt validității ispitelor unei logici a dilemelor stringente. Ni se cere numai curajul de a constata că omul frământat, chinuit, obsedat de vocația credinței a devenit prin însăși starea sa căutătoare, un credincios. **Cine pornește spre Hristos** – și cât de lungă, de întortocheată, de nesigură i se arată a fi calea – **L-a și întâlnit!** Oare încă departe fiind el, nu l-a văzut și, alergând, nu i-a căzut pe grumaz, sărutându-l?

Sartre, de altfel, recunoaște că acel care merge să ceară sfatul unui ofițer dacă să urmeze ori ba cariera militară, a și luat în sinea sa hotărârea. Tot așa omul care-și expune îndoielile cu privire la vocația sa ecleziastică unui preot, el a și ales: nu ar solicita avizul unui slujitor al lui Hristos, dacă nu L-ar fi aflat pe Acesta.

Dar dacă strigăm, ca tatăl copilului demonizat, dacă într-adevăr ne rugăm cu lacrimi, altfel spus din străfundurile ființei noastre, dacă realizăm că nu suntem decât trestii firave și biete feștile fumegânde, ieșim din capcana trufiei, din chinurile incertitudinii și din labirintul paradoxelor.

Strigătul însoțit de lacrimi al tatălui e mai înainte de toate un act de smerenie: el recunoaște și mărturisește ticăloșia condiției sale omenești; îngâmfarea nu-l mai oprește să ceară ajutorul interlocutorului său.

Prin smerenie, lacrimi și rugă, el (și o dată cu el tot omul) trece de la starea complexă (dubioasă, apăsătoare) de credință – necredința la starea stabilă de credință.

Ce dovedește aceasta? Că e nevoie de har.

Ființa omenească nu este îndeajuns de puternică pentru a putea ieși singură din paradoxalitate, dispersiune și fluctuație. Îi este însă larg deschisă poarta smereniei (rugăciune + lacrimi+ „strigare”); ea duce la credință, spre deosebire de ferecata poartă a marelui, tragicului Kafka (pentru a cărui mântuire nu mă îndoiesc că se va fi rugat și Pascal și Kierkegaard și Dostoievski).

Să ne străduim a ne întări mereu credința, oricât am socoti-o de nestrămutată, să o consolidăm prin rugăciune stăruitoare, prin smerenie, prin chemarea dulcelui Nume al lui Iisus, prin păstrarea în adâncul sinei noastre celei mai intime a pildei consemnate de Sfântul Evanghelist Marcu în capitolului 9 al referatului său, adevărată piatră unghiulară a creștinismului.

Nicolae Steinhardt - www.ortodoxia.md

Ultimele cuvinte ale lui Hristos din pericopa Evanghelică de astăzi, par să nu aibă nici o legătură cu întâmplarea povestită. După marea minune de vindecare a copilului posedat de diavol, pe când oamenii se minunau de aceasta, Domnul a început dintr-o dată să vorbească ucenicilor Săi despre Patima Lui. De ce, după această minune Domnul vorbește ucenicilor despre Patima Lui? Pentru că, atunci când va veni vremea care trebuie să vină, inimile lor să nu se teamă. El le spune aceasta după marile Lui minuni, așa încât această veste mai dinainte să se asemene cu marile Lui minuni, și cu mărirea, cu slava și cu bucuria cu care a fost așteptat și însoțit, că să se întipărească mai bine în mințile oamenilor. Dar El mai spune aceasta și ca învățătură, nu doar Apostolilor, ci și nouă, ca după asemenea fapte mari, noi nu trebuie să așteptăm răsplată de la oameni, ci să fim pregătiți pentru ceea ce este mai rău și pentru cele mai grele lovituri și umiliri chiar de la cei pe care i-am ajutat mai mult. **Sf. Ioan Scărarul - www.crestinortodox.ro**

Sf. Ioan Scărarul (+649) despre POMENIREA MORTII ca pâine a sufletului

Nu toată poftirea morții e bună. Căci sunt unii care, greșind neîncetat din forța deprinderii, o doresc pe aceasta cu smerenie. Și sunt, iarăși, alții care nu vor să se pocăiască, și aceștia o cer cu deznădejde. Și sunt alții care nu au frică de moarte, deoarece se socotesc pe ei nepătimiși din mândrie. În sfârșit, sunt unii care cer plecarea lor de aici prin lucrarea Duhului Sfânt.

Unii dintre binecredincioși se întreabă cu nedumerire: Pentru ce, dacă pomenirea mortii ne face atâta bine, Domnul ne-a ascuns cunoașterea ei de mai înainte? Răspuns: Ei nu știu că Dumnezeu lucrează prin aceasta în chip minunat mântuirea noastră. Căci nimeni, dacă ar cunoaște mai dinainte moartea sa, nu ar veni îndată la botez sau la viața călugărească, ci și-ar petrece toate zilele în fărădelegi și s-ar năpusti spre botez și spre pocăință numai în ceasul ieșirii. Dar dobândind calitatea păcatului din obișnuința îndelungată cu el, ar rămâne cu totul neîndreptat.

Nu te amăgi, lucrătorule fără minte, că poți să înlocuiești timpul (pierdut) cu alt timp. Căci nu va ajunge ziua să împlinești datoria ei față de Stăpânul. (din "FILOCALIA", vol IX, Scara)

"Astăzi este începutul mântuirii noastre și arătarea tainei celei din veac. Fiul lui Dumnezeu, Fiu al Fecioarei se face și Gavriil harul îl binevestește. Pentru aceasta și noi, împreună cu dânsul, Născătoarei de Dumnezeu să-i cântăm: Bucură-te cea plină de har, Domnul este cu tine!" (Troparul Bunevestiri)

25 martie - Buna Vestire - Deoarece Fecioara Maria a devenit locul de întâlnire al cerului cu pământul, în bisericile ortodoxe, icoana Bunevestiri e pictată pe Ușile împărătești din fața altarului, el reprezentând în simbolismul arhitectural bisericesc Impărăția lui Dumnezeu. In fata Ușilor împărătești, fiecare persoană botezată primește Trupul și Sângele lui Hristos. Odată cu Buna Vestire, Fecioara Maria L-a primit pe Hristos trup și suflet. Primind împărtașania, noi facem la fel.

Sfintele Uși se mai numesc și Ușile Împărătești pentru că prin ele intrau în vechime împărații când se împărtașeau cu Trupul și Sângele Domnului. Denumirea de Uși Împărătești vine și de la faptul că prin aceste uși intră și Hristos, Împăratul Cerurilor, sub chipul Cinstitelor Daruri, la Vohodul cel mare (momentul când în biserică se cânta imnul Heruvic) din cadrul Sfintei Liturghii.

www.crestinortodox.ro

Deniile din săptămâna a 5-a din Postul Mare - Miercuri seară se săvârșește Denia în cadrul căreia se citește tot Canonul cel Mare al Sf. Andrei Criteanul, iar **vineri seară**, Denia Acatistului Bunei Vestiri. Canonul de pocăință alcătuit de Sf. Andrei Criteanul ne aduce aminte de toți cei care, în diferite etape ale istoriei mântuirii, s-au depărtat de Dumnezeu, dar s-au întors. Ne prezintă și pe cei care s-au făcut vrăjmași ai lui Dumnezeu, care nu și-au salvat sufletele prin pocăință, dar și pe cei care, deși au greșit, prin multele lor lacrimi au biruit stricăciunea firii și au câștigat milostivirea lui Dumnezeu. Se vorbește despre pocăință, despre întoarcere, despre lacrimi, de aceea a fost numit de teologul Olivier Clément "Cântecul lacrimilor". Pedagogia duhovnicească a canonului arată că oamenii trebuie să se asemene sfinților care s-au pocăit. Pocăința și smerenia sunt căi universal valabile în toată istoria umană, arme cu care se biruie păcatul, firea omului neputincioasă este însănătoșită, iar ispititorul diavol alungat.

Denia Acatistului Bunei Vestiri își are originea în intervenția miraculoasă a Fecioarei Maria în timpul atacării Constantinopolului de către perși și avari, din anul 626.

www.crestinortodox.ro

Anunț: In Postul Sfințelor Pasti dezlegarea sărindarelor se face în Sâmbăta Floriilor și nu în Joia cea Mare, deoarece conform rânduielii tipiconale, după Sâmbăta lui Lazăr, până în Duminica Tomii, nu se fac parastase.

În fiecare zi din Săptămâna Sfințelor Pătimiri, tot ceea ce auzim și vedem duhovnicește, tot ceea ce trăim este „mare și sfânt”, reprezentând participarea noastră la suferința Marelui Răstignit – Hristos Domnul, iar întreg programul liturgic Îl are în centru pe Mântuitorul nostru.

www.doxologia.ro

INVITAȚIE: Suntem invitați la Sf. Maslu de obște astăzi, 22 Martie 2015, orele 17.00, la parohia Sf. Cuv. Parascheva, str. soldat Mincă Dumitru nr.27 (paroh Pr. Ion Roșu)

Programul săptămânii 22 martie – 29 martie 2015

Ziua	ORA	Slujbe
Duminică 22 martie	8 - 12	- Sf. Liturghie (Vindecarea fiului lunatic) – Pr. Dragoș
Duminică 22 martie	16 - 17	- Paraclisul Maicii Domnului - Pr. Dragoș
Duminică 22 martie	17 - 19	- Sf. MASLU de obște la parohia Sf. Cuv. Parascheva (Pr. Ion Roșu)
Luni 23 martie	17 - 20	- Denia Canonului Mare (a Sf. Andrei Criteanul) – Pr. Dragoș
Marti 24 martie	17 - 19	- Vecernia Bunei Vestiri – Pr. Dragoș
Miercuri 25 martie	8 - 12	- Sf. Liturghie (Buna Vestire) – Pr. Dragoș
Vineri 27 martie	8 - 12	- Liturghia Darurilor și Taina Sf. MASLU – Pr. Dragoș
Vineri 27 martie	17 - 20	- Denia Acatistului Bunei Vestiri – Pr. Dragoș
Sâmbătă 28 martie	8 - 11	- Sf. Liturghie și pomenirea celor adormiți – Pr. Dragoș
Sâmbătă 28 martie	17 - 18	- Vecernia duminicii a V-a din Post – Pr. Dragoș
Duminică 29 martie	8 - 12	- Sf. Liturghie (Duminica Sf. Maria Egipteanca) – Pr. Ticu
Duminică 29 martie	17 - 19	- Sf. MASLU de obște la parohia Înălțarea Domnului (Pr. Florin Voineag)